

Het Boek Daniël - Honderdeen

De Boodschapper van het Verbond: van Reiniging tot Loutering

Jeff Pippenger

2024-02-29

De week waarin Christus het verbond bevestigde, vertegenwoordigde de periode vanaf Zijn doop tot het moment waarop Christus in het hemelse heiligdom opstond bij de steniging van Stefanus.

Maar hij, vol van de Heilige Geest, sloeg de ogen onwrikbaar ten hemel en zag de heerlijkheid van God, en Jezus, staande aan de rechterhand van God. En hij zei: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen staande aan de rechterhand van God. Toen riepen zij met luide stem, stopten hun oren toe en stormden eensgezind op hem af; en zij wierpen hem buiten de stad en stenigden hem; en de getuigen legden hun kleren neer aan de voeten van een jongeman, wiens naam Saulus was. En zij stenigden Stefanus, terwijl hij God aanriep en zei: Heere Jezus, ontvang mijn geest. En hij knielde neer en riep met luide stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe. En nadat hij dit gezegd had, ontsliep hij. Handelingen 7:55–60.

Toen Stefanus gestenigd werd en Michaël opstond, ging het evangelie naar de heidenen, want tot op dat moment was het evangelie beperkt gebleven tot de Joden.

‘Vervolgens,’ zei de engel, ‘zal hij het verbond met velen bevestigen, één week lang [zeven jaar].’ Gedurende zeven jaar nadat de Heiland Zijn bediening had aanvaard, moest het evangelie in het bijzonder aan de Joden worden verkondigd; drie en een half jaar door Christus Zelf, en daarna door de apostelen. ‘Midden in de week zal Hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden.’ Daniël 9:27. In de lente van het jaar 31 n.Chr. werd Christus, het ware offer, op Golgotha geofferd. Toen scheurde het voorhangsel van de tempel in tweeën, waarmee werd aangetoond dat de heiligheid en betekenis van de offerdienst waren geweken. De tijd was gekomen dat het aardse slachtoffer en offer moesten ophouden.

„Die ene week—zeven jaar—eindigde in A.D. 34. Toen bezegelden de Joden door de steniging van Stefanus uiteindelijk hun verwerping van het evangelie; de discipelen, die door de vervolging verstrooid waren, ‘gingen het land door en verkondigden het woord’ (Handelingen 8:4); en kort daarna werd Saulus, de vervolger, bekeerd en werd Paulus, de apostel voor de heidenen.” *The Desire of Ages*, 233.

In het jaar 34 eindigde de heilige week (tweeduizend vijfhonderd twintig dagen) en werd het oude Israël door God verstoten; hun genadetijd was volledig afgesloten. Op dat moment werd de vergelding over het oude Israël wegens de verwerping van het verbond en wegens de kruisiging van de Zoon van God onderworpen aan Gods uitvoerend oordeel. In Zijn lankmoedige barmhartigheid stelde God de verwoesting van Jeruzalem uit tot aan de belegering en verwoesting in 66 n.Chr. tot en met 70 n.Chr.

De verzen in Daniël hoofdstuk negen, die de week aanduiden waarin Christus het verbond bevestigde, duiden ook aan dat het heidense Rome (de vorst die komen zal) de stad en het

heiligdom zou verwoesten; maar God stond in Zijn lankmoedige barmhartigheid de kinderen van het oude Israël tijd toe om het evangelie te horen en een beslissing te nemen, zoals hun vaders hadden gedaan gedurende de periode van zeven jaar van Christus' en de discipelen hun bediening onder hen.

„Bijna veertig jaar nadat het oordeel over Jeruzalem door Christus Zelf was uitgesproken, stelde de Heer Zijn gerichten over de stad en het volk uit. Wonderbaarlijk was Gods lankmoedigheid jegens de verwerpers van Zijn evangelie en de moordenaars van Zijn Zoon. De gelijkenis van de onvruchtbare boom beeldde Gods handelen met het Joodse volk uit. Het bevel was uitgegaan: ‘Houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?’ (Lukas 13:7), maar de goddelijke barmhartigheid had hem nog een weinig langer gespaard. Er waren onder de Joden nog velen die onkundig waren van het karakter en het werk van Christus. En de kinderen hadden de gelegenheden niet genoten noch het licht ontvangen dat hun ouders hadden versmaad. Door de prediking van de apostelen en hun medewerkers zou God het licht over hen doen opgaan; hun zou vergund worden te zien hoe de profetie vervuld was, niet alleen in de geboorte en het leven van Christus, maar ook in Zijn dood en opstanding. De kinderen werden niet veroordeeld om de zonden van de ouders; maar toen de kinderen, met kennis van al het licht dat aan hun ouders was gegeven, het aanvullende licht verwierpen dat hunzelf was geschonken, werden zij deelgenoten aan de zonden van de ouders en maakten zij de maat van hun ongerechtigheid vol.

„Gods lankmoedigheid jegens Jeruzalem bevestigde de Joden slechts in hun hardnekkige onboetvaardigheid. Door hun haat en wreedheid jegens de discipelen van Jezus verwierpen zij het laatste aanbod van genade. Toen trok God Zijn bescherming van hen terug en nam Hij Zijn weerhoudende macht weg van Satan en zijn engelen, en de natie werd overgelaten aan de heerschappij van de leider die zij had gekozen. Haar kinderen hadden de genade van Christus versmaad, die hen in staat zou hebben gesteld hun boze neigingen te overwinnen, en nu werden deze hun overwinnaars. Satan wakkerde de hevigste en meest ontaarde hartstochten van de ziel aan. Mensen redeneerden niet; zij waren buiten rede — beheerst door drift en blinde razernij. Zij werden satanisch in hun wreedheid. In het gezin en in de natie, onder zowel de hoogste als de laagste standen, heersten achterdocht, afgunst, haat, twist, opstand, moord. Nergens was veiligheid te vinden. Vrienden en bloedverwanten verraadden elkaar. Ouders doodden hun kinderen, en kinderen hun ouders. De leiders van het volk hadden geen macht om zichzelf te regeren. Onbeheersde hartstochten maakten hen tot tirannen. De Joden hadden vals getuigenis aangenomen om de onschuldige Zoon van God te veroordelen. Nu maakten valse beschuldigingen hun eigen leven onzeker. Door hun daden hadden zij lange tijd gezegd: ‘Laat de Heilige Israëls van voor ons ophouden.’ Jesaja 30:11. Nu werd hun verlangen ingewilligd. De vreze Gods verontrustte hen niet langer. Satan stond aan het hoofd van de natie, en de hoogste burgerlijke en godsdienstige overheden stonden onder zijn heerschappij.” The Great Controversy, 27, 28.

Als de Boodschapper van het Verbond richtte Christus Zich aanvankelijk uitsluitend tot de Joden. In het jaar 34, bij de steniging van Stefanus, ging het evangelie vervolgens tot de heidenen, en brak de tijd van Gods uitvoerend oordeel aan, hoewel God in Zijn barmhartigheid dat tijdstip ongeveer veertig jaar uitstelde.

Als de Boodschapper van het Verbond heeft Christus, in vervulling van Maleachi hoofdstuk drie, tweemaal de tempel gereinigd. Hij deed dit in een periode die in het bijzonder was afgezonderd voor het verbondsvolk dat toen werd voorbijgegaan en verstoten, en ook voor hen die toen het nieuwe uitverkoren volk zouden worden. Toen die tijdsperiode ten einde liep, begon de tijd van Gods uitvoerende oordeel. Johannes de Doper was de boodschapper die de weg bereidde voor Christus' werk van het doen opstaan van een nieuw uitverkoren volk, met wie Hij een verbond zou aangaan.

De twee reinigingen van de tempel waren aanschouwelijke lessen die het werk van Christus aanduiden in het reinigen van de tempel van de ziel. Wanneer de Bode van het verbond plotseling verschijnt in Maleachi hoofdstuk drie, reinigt en zuivert Hij ook de zonen van Levi, met het doel een offer te doen ontstaan, zoals in de dagen van ouds.

Maar wie zal de dag van zijn komst kunnen verdragen? en wie zal standhouden wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een goudsmid en als het loog van vollers. En Hij zal zitten als iemand die zilver loutert en reinigt; en Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen zuiveren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offerande in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offerande van Juda en Jeruzalem de HEERE welgevallig zijn, zoals in de dagen van ouds en zoals in vroegere jaren. Maleachi 3:2-3.

Maleachi hoofdstuk drie, en de twee tempelreinigingen vertegenwoordigen een volmaking van het geloof van de zonen van Levi die door de Boodschapper van het Verbond wordt volbracht. De volmaking van het geloof van de zonen van Levi wordt voorgesteld door de zuivering van het goud.

„Er moet bij allen die enige invloed hebben in het sanatorium een zich voegen naar Gods wil zijn, een vernedering van het ik, een opening van het hart voor de kostbare invloed van de Geest van Christus. Het goud, beproefd in het vuur, stelt liefde en geloof voor. Velen zijn bijna verstoken van liefde. Zelfgenoegzaamheid verblindt hun ogen voor hun grote nood. Er bestaat een stellige noodzaak tot een dagelijkse bekering tot God, een nieuwe, diepe en dagelijkse ervaring in het godsdienstige leven.” Testimonies, deel 4, 558.

Maleachi hoofdstuk drie, en de twee tempelreinigingen vertegenwoordigen een voleinding van het begrip van de toename van kennis binnen de wijzen, die de zonen van Levi zijn, die tot stand wordt gebracht door de Boodschapper van het Verbond. De voleinding van de zonen van Levi wordt voorgesteld door de loutering van het zilver.

De woorden des HEEREN zijn reine woorden: als zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, zevenmaal gezuiverd. Psalm 12:6.

De Boodschapper van het Verbond zou de zonen van Levi louteren als zilver en goud. Het Woord van God is het wat reinigt, want gereinigd te worden is gerechtvaardigd en geheiligd te worden.

Heilig hen door Uw waarheid; Uw woord is de waarheid. Johannes 17:17.

Johannes de Doper was de boodschapper die de weg bereidde voor de Boodschapper van het Verbond in de eerste vervulling van Maleachi hoofdstuk drie, en zijn boodschap in dat opzicht was

viervoudig van aard. Zijn werk omvatte de identificatie van het werk der reiniging dat door de Boodschapper van het Verbond volbracht zou worden, en dat het volbrachte werk der reiniging werd voorgesteld als een daad van het schoonvegen van een dorsvloer. Hij maakte duidelijk dat het vroegere uitverkoren volk toen bezig was terzijdegegaan te worden. Hij bracht ook de Laodiceaanse boodschap aan Gods volk en toonde hun aldus hun zonden en de zonden van hun vaders. Hij plaatste al deze werkelijkheden in de context van de „toekomstige toorn”. Het werk van de boodschapper die de weg bereidde, stelde het werk voor van iemand die nooit onderwijs had ontvangen in het onderwijssysteem van het volk dat terzijdegegaan werd.

“In Johannes de Doper verwekte de Heere voor Zichzelf een boodschapper om de weg des Heeren te bereiden. Hij moest aan de wereld een onverschrokken getuigenis afleggen door de zonde te bestraffen en aan de kaak te stellen. Lukas zegt bij de aankondiging van zijn zending en werk: ‘En hij zal vóór Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten der vaders tot de kinderen te bekeren, en de ongehoorzamen tot de wijsheid der rechtvaardigen; om voor de Heere een toegerust volk gereed te maken’ (Lukas 1:17).”

“Velen van de Farizeeën en Sadduceeën kwamen tot de doop van Johannes, en hij sprak hen aldus aan: ‘Adderengebroed, wie heeft u aangewezen om de komende toorn te ontvluchten? Breng dan vruchten voort die de bekering waardig zijn; en denk niet bij uzelf te zeggen: Wij hebben Abraham tot vader; want ik zeg u dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken. En ook is de bijl reeds aan de wortel van de bomen gelegd; iedere boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehouden en in het vuur geworpen. Ik doop u wel met water tot bekering; maar Hij Die na mij komt, is machtiger dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben te dragen; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur; Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig zuiveren en Zijn tarwe in de schuur verzamelen; maar het kaf zal Hij verbranden met onuitblusselijk vuur’ (Matthew 3:7–12).”

„De stem van Johannes werd verheven als een bazuin. Zijn opdracht luidde: ‘Maak Mijn volk hun overtreding bekend, en het huis van Jakob hun zonden’ (Jesaja 58:1). Hij had geen menselijke geleerdheid verkregen. God en de natuur waren zijn leermeesters geweest. Maar er was iemand nodig om de weg vóór Christus te bereiden, die moedig genoeg was om zijn stem te laten horen als de profeten van weleer en het ontaarde volk tot bekering te roepen.” Selected Messages, boek 2, 147, 148.

William Miller was de tweede boodschapper die de weg bereidde voor de Boodschapper van het Verbond, en Millers persoon en werk waren voorafgeschaduwde door Johannes de Doper.

“Duizenden werden ertoe gebracht de waarheid te aanvaarden die door William Miller werd verkondigd, en dienstknechten van God werden verwekt in de geest en kracht van Elia om de boodschap te verkondigen. Gelijk Johannes, de voorloper van Jezus, voelden zij die deze plechtige boodschap predikten zich gedrongen de bijl aan de wortel van de boom te leggen en de mensen op te roepen vruchten voort te brengen die de bekering waardig zijn.” Early Writings, 233.

De haarkloevende Joden in de tijd van Christus waren ertoe gebracht hun vertrouwen te stellen in een valse boodschap aangaande de Messias. „Messias” is het Hebreeuwse woord voor het Griekse woord „Christus”, dat „gezalfd” betekent.

Het woord dat God tot de kinderen van Israël heeft gezonden, terwijl Hij vrede verkondigde door Jezus Christus — Hij is Heer van allen — dat woord, zeg ik, kent gij, dat in geheel Judea verbreid is en begonnen is in Galilea, na de doop die Johannes predikte; hoe God Jezus van Nazareth gezalfd heeft met de Heilige Geest en met kracht; Die rondging, weldoende en allen genezende die door de duivel overweldigd waren; want God was met Hem. Handelingen 10:36–38.

Zowel “messias” als “Christus” betekenen “de gezalfd”. Christus werd bij Zijn doop gezalfd, zodat Hij technisch gezien vóór Zijn doop niet de Messias of de Christus was. Zijn doop stemt profetisch overeen met de nederdaling van de engel in Openbaring hoofdstuk tien, die op 11 augustus 1840 neerdaalde, en zij stemt ook overeen met de nederdaling van de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien, die op 11 september 2001 neerdaalde. De drie profetische wegmerken identificeren de manifestatie van de Heilige Geest in de late regen.

De kibbelende Joden hielden vast aan een misvatting, een valse profetische boodschap dat de Messias een letterlijk aards koninkrijk tot stand zou brengen waarin de natie Israël over de wereld zou regeren. Het was een valse boodschap die „vrede en voorspoed” beloofde.

De boodschap van William Miller had twee hoofdelementen. Het eerste was de toepassing van de tijdsprofetieën die de reiniging van het heiligdom aanduiden, en het tweede was zijn verwerping van de katholieke uitleg van het duizendjarig millennium, waaraan de protestanten geneigd waren geloof te hechten. Die valse opvatting van het millennium, voorgesteld als duizend jaren van vrede en voorspoed, was uitgebeeld door de valse opvatting van het koninkrijk van de Messias die door de haarkloevende Joden werd aangehangen.

Die twee getuigen identificeren een valse laatregnbodschap die „vrede en voorspoed” belooft in de derde en laatste vervulling van de geschiedenis van de boodschapper die voorbereidt opdat de Boodschapper van het Verbond plotseling tot Zijn tempel zal komen. Die valse laatregnbodschap wordt aangeduid als een boodschap van „vrede en veiligheid”, in tegenstelling tot de boodschap van Johannes de Doper, die verklaarde dat „iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, omgehouden en in het vuur geworpen wordt”, wanneer „de toekomstige toorn” aanbreekt. Zij werd ook voorgesteld door Millers aanwijzing dat er geen duizend jaren van vrede zouden zijn, zoals het katholicisme leert; want wanneer de Heere wederkeert, zal Hij de aarde vernietigen door de heerlijkheid van Zijn komst.

En aan u die verdrukt wordt, rust met ons, wanneer de Heere Jezus van de hemel geopenbaard zal worden met de engelen van Zijn kracht, in vlammend vuur wraak oefenend over hen die God niet kennen en het evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn; dezen zullen gestraft worden met een eeuwig verderf, weg van het aangezicht van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht. 2 Thessalonicenzen 1:7–9.

De eerste twee boodschappers die de weg bereidden voor de Boodschapper van het Verbond om een verbond aan te gaan met een nieuw uitverkoren volk, tonen aan dat een valse boodschap van „vrede en veiligheid” als late-regenboodschap, die in de derde generatie van het Laodicese adventisme werd geformuleerd, door Satan is ontworpen om het Laodicese adventisme in de vierde generatie ervan te weerhouden de rol van de islam te herkennen, zoals die in de derde Wee wordt voorgesteld.

In het reinigingsproces dat wordt volbracht voor hen die door de zonen van Levi worden voorgesteld, zou Degene die na Johannes de Doper komt, Zijn dorsvloer grondig zuiveren en „reinen” met de wan die in Zijn hand is. Dat werk wordt volbracht door Zijn Woord.

‘Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig zuiveren en Zijn tarwe in de schuur verzamelen.’ Mattheüs 3:12. Dit was een van de tijden van zuivering. Door de woorden der waarheid werd het kaf van de tarwe gescheiden. Omdat zij te ijdel en zelfrechtvaardig waren om bestraffing te aanvaarden, te wereldsgezind om een leven van ootmoed te aanvaarden, keerden velen zich van Jezus af. Velen doen nog steeds hetzelfde. Zielen worden heden beproefd, evenals die discipelen in de synagoge te Kapernaüm. Wanneer de waarheid met kracht tot het hart doordringt, zien zij dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien de noodzaak van een algehele verandering in henzelf; maar zij zijn niet bereid het zelfverloochenende werk op zich te nemen. Daarom worden zij toornig wanneer hun zonden aan het licht worden gebracht. Zij gaan geërgerd weg, evenals de discipelen Jezus verlieten, mompelend: ‘Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren?’ *The Desire of Ages*, 392.

De boodschap van de late regen is de „strijdrede” van Habakuk hoofdstuk twee, en het zijn de woorden der waarheid die het kaf van de tarwe scheiden. Die scheiding is de loutering die door de Bode van het Verbond wordt volbracht. In de Milleritische geschiedenis bracht de boodschap van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, een loutering teweeg toen zij aanvankelijk faalde en de vertoef tijd van Habakuk hoofdstuk twee en de gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs hoofdstuk vijfentwintig deed aanbreken. Toen de boodschap van de Middernachtsroep uiteindelijk op 22 oktober 1844 werd vervuld, bracht zij een nog grotere loutering teweeg. Toen was het dat de Bode van het Verbond plotseling verscheen en begon met de laatste loutering en reiniging. De beweging die door de eerste twee van drie reinigingen en louteringen was heengegaan, faalde in de derde en werd in 1863 naar de woestijn van Laodicéa gezonden.

In de geschiedenis van de Millerieten werden de protestanten eerst gezuiverd door de woorden der waarheid; daarna werd de beweging van de eerste engel gezuiverd bij de komst van de derde beproevende boodschap. Maar zij die gedurende de zesenvertig jaren van 1798 tot 1844 de bouwers van de Milleritische tempel waren geweest, faalden in de derde beproeving, die op 22 oktober 1844 kwam, hoewel zij de gelijkenis van de tien maagden volkomen vervulden.

“Velen die onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel waren uitgegaan om de Bruidegom te ontmoeten, verwierpen de derde, de laatste beproevende boodschap die aan de wereld gegeven moet worden, en een soortgelijk standpunt zal worden ingenomen wanneer de laatste roep wordt gedaan.

„Elk onderdeel van deze gelijkenis dient zorgvuldig te worden bestudeerd. Wij worden voorgesteld hetzij door de wijze, hetzij door de dwaze maagden.” Review and Herald, 31 oktober 1899.

De profetische geschiedenis die begon bij de komst van de derde engel op 22 oktober 1844, was een mislukking, en zij eindigde met de opstand van 1863. Tegen 1850 stelde zuster White de volgende boodschap op.

“De Heer gaf mij op 26 januari een gezicht, dat ik zal verhalen. Ik zag dat sommigen van het volk van God traag en sluimerend waren; zij waren slechts half ontwaakt en beseften niet in welke tijd wij thans leven; en dat de ‘man’ met de ‘vuilborstel’ was binnengekomen, en dat sommigen gevaar liepen weggevaagd te worden. Ik smeekte Jezus hen te redden, hen nog een weinig langer te sparen, en hen hun vreselijke gevaar te laten inzien, opdat zij zich gereed mochten maken voordat het voorgoed te laat zou zijn. De engel zei: ‘Verwoesting komt als een machtige wervelwind.’ Ik smeekte de engel medelijden te hebben en hen te redden die deze wereld liefhadden en aan hun bezittingen gehecht waren, en niet bereid waren zich daarvan los te maken en die op te offeren om de boodschappers op hun weg voort te helpen teneinde de hongerige schapen te voeden, die omkwamen bij gebrek aan geestelijk voedsel.

„Terwijl ik aanschouwde hoe arme zielen stierven bij gebrek aan de tegenwoordige waarheid, en sommigen die beweerden de waarheid te geloven hen lieten sterven door de noodzakelijke middelen om het werk van God voort te zetten achter te houden, was dat schouwspel te pijnlijk, en ik smeekte de engel het van mij weg te nemen. Ik zag dat, wanneer de zaak van God een deel van hun bezit vereiste, zij, evenals de jongeling die tot Jezus kwam, [Matthew 19:16–22.] bedroefd weggingen; en dat weldra de overvloeiende gesel zou voorbijgaan en al hun bezittingen wegvagen, en dat het dan te laat zou zijn om aardse goederen te offeren en een schat in de hemel weg te leggen.” Review and Herald, 1 april 1850.

In 1850 was de man met de vuilborstel reeds gekomen. Op 22 oktober 1844 was de Boodschapper van het verbond plotseling tot Zijn tempel gekomen, en Hij begon het werk van het louteren en reinigen van de zonen van Levi.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Vandaag worden zielen beproefd en op de proef gesteld, en velen betreden hetzelfde terrein als degenen die Christus hebben verlaten. Wanneer zij door het Woord worden getoetst, verwerpen zij de goddelijke Leraar. Wanneer zij worden bestraft omdat hun leven niet in overeenstemming is met waarheid en gerechtigheid, keren zij zich van de Heiland af; en hun beslissing wordt, evenals die van de geërgerde discipelen, nooit herroepen. Zij wandelen niet meer met Christus. Zo worden de woorden vervuld: ‘Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer door en door reinigen en Zijn tarwe in de schuur bijeenbrengen.’” Signs of the Times, 15 mei 1901.